

Marko Elsner Grošelj

Gora

Prav nič se ne spreminjaš, gora. In jaz?
Res ostajam kot prej? Kot nedotaknjena
kanopa, pokopani ostaneč mumije, nekdanji.

Namišljeni 21. stoletja. Isti.

Telesen brez telesa, tihoten v tem,
vsakem jutru, ki še pride. Za belo mejo.

Negotov tudi v smrti, »Zakaj nisem rekel
tiste besede, ki bi odvezala črne gazele
in bele leoparda, morske lastovke, samice?«

Z bolečino in olajšanjem, ki spremlja
coklaste noči. Kantata, božja pesem.

Sari, ki z grozovitimi obrazi in križnimi
instrumenti branijo svoj edini smisel.

Spet se noč razliva v rumenini.

Gora, sprašujem, najina bolečina ni odvezta
ob navdušenju in čistemu veselju. Sprašujem,
ker bi to bila norost, Kristusova podoba.

Nietzsche brez besede.

Med prenehanjem in prihodom je bližina,
daljava odhoda. Ždimo pod velikimi skalami,
posrebreni od pobeglih nibijskih lun.
Lomljivost svetlobe je okrogla, pravijo,
zemeljski sij božanstva, poslanci, ki mu ne
verjamemo več. Gora, ti veš. Od reke do hiše.
Oblečena v harlekinski plašč, pogleduješ
za zgubljenostjo. Kako se orel ugnezdi
in razkosa boke senc, počitek za oba
in za tvoje skale. Ljubim tvoje odseve,
bolj mrzle od porcelanastih držal, ki jih
nese oblak, tvojo izmerjeno držo, ki potegne
vase in na tvoje grebene. Tišina je preveč.

Zelo lahka si, gora, v sinjem.
 Jaz, ki jo gledam, pejsaž, v naročju
 skrito rožljanje motiva, z očmi, steklenimi
 v trebuhu. Jaz, ki jo zaman spremljam v zapuščenem
 in odkrivam zlate orehe v njenem smehljaju.
 V prižetih rokah, ki me tolažijo.
 Sever je kot britev, enak spodnešenemu,
 zapuščajoč toplokrvno idilo odtekajočega, trpno.
 Gora, vem za njeno ime, ki me prerašča
 in zaprta v gori lovi svoj ostri odmev.
 Modri diamant sile zemlje. Ozki prostori selitev.
 Zamrznjeni dotik v obrazu, nad prepadi
 spodnjega doma. Hoja bo zaman, v razdražljivosti vrat.
 O, Bog, kako sva sama.

Neznana gora, pijan sem od tvojih čarov,
 pijan od bleščave in vabljenja, čuvar
 neznanih pašnikov, plenilec, ki sem ti
 zaupal skrivnost prerokbe in posutih
 zvezd, da bi postala svetloba v sedlu gore.
 Hrepenenja ne potešim, izbrizgana semena.
 Zaspanost monsuma, mleko, ki sem ga ukradel ženskam.
 Ti boš vedno. Nobeno zaklinjanje te ne
 umolkne v poslušnost, nobena deviška prisega
 nagega kamna ne. Vzvišenost diha same ljubezni,
 ali ničesar.